

POVECAVANJEM BROJA ZAHTJEVA ZA POVRAT IMOVINE U PRIVATNOM VLASNIŠTVU OSOBE KOJE NISU PODNIJELE ZAHTJEV RIZIKUJU DA IZGUBE PRAVO NA ALTERNATIVNI SMJESTAJ

Sarajevo, 17. april 2001. godine – Od januara do februara 2001. godine broj slucajeva u kojima je vracena imovina prijeratnim vlasnicima povecao se za otprilike 5%, tako da umjesto 36.534 taj broj sada iznosi 38.379 u Federaciji, a u Republici Srpskoj umjesto 14.904 sada iznosi 15.791. Pored sve veceg broja slucajeva u kojima je ostvaren povrat imovine, jasan, ali lako previdiv znak napretka na polju implementacije imovinskih zakona je stalno povecanje broja zahtjeva za povrat nekretnina. Otkako je u avgustu 2000. godine Plan implementacije imovinskih zakona (PLIP) poceo objavljivati statisticke podatke, broj zahtjeva za povrat nepokretne imovine se povecao sa 130.155 na 141.530, sto predstavlja povecanje za 11.375 zahtjeva (ili skoro 9%). To znaci da je od avgusta svakog mjeseca u prosjeku podneseno gotovo 1.900 novih zahtjeva.

Tokom ovog perioda broj novih zahtjeva je gotovo jednak izmedju Republike Srpske (ukupno 5.536) i Federacije (ukupno 6.432). Posto povecanje broja podnesenih zahtjeva za povratom nekretnina u pojedinim podrucjima moze ukazati na poboljsanje uivjeta za povratak, omjer implementacije nije jedini faktor koji se izrazava u PLIP statistikama.

Agencije PLIP-a (PLIP = Plan implementacije imovinskih zakona) bi zeljele upozoriti sve one osobe koje nisu podnijele zahtjev

za povrat nepokretne imovine da time mogu ugroziti svoje pravo na alternativni smjestaj. Osiguravanje alternativnog smjestaja je neophodno kako bi se omogućilo da podnosioci zahtjeva budu u mogućnosti da udju u posjed svoje prijeratne imovine bez bilo kakvih daljih odlaganja. Međutim, alternativni smjestaj u skladu sa imovinskih zakonima nije zamjena za odgovornost organa vlasti da osigura smjestaj licima koja to ne mogu uraditi vlastitim sredstvima. Naime, radi se o kratkorocnom rjesenju za neposredne humanitarne potrebe onih koji cekaju na povrat svoje prijeratne imovine i koji ne posjeduju sredstva neophodna za rjesavanje svog stambenog pitanja. One osobe koje ne iskoriste svoje pravo da podnesu zahtjev za povrat svoje prijeratne imovine kao i oni koji odbiju rekonstrukciju svoje prijeratne imovine ne bi trebali ocekivati da im se odobri alternativni smjestaj u skladu sa imovinskim zakonima.

Vrijeme je da oba entiteta pocnu sa izradom dugorocne stambene politike koja se nece samo svoditi na smjestaj raseljenih osoba i izbjeglica u imovinu koja nije njihova. Međutim, takva politika bi trebala biti od koristi samo onima koji su preduzeli sve mjere u okviru svojih mogućnosti u pravcu zadovoljenja vlastitih stambenih potreba. Jasno je da oni koji nisu podnijeli zahtjev za povrat svoje imovine nisu ulozili takve napore.

Iz istih razloga, svi oni koji ne podnesu zahtjev za provedbu odluke u svoju korist, bez obzira da li se radi o imovini u drustvenom ili privatnom vlasnistvu, ne bi trebali ocekivati alternativni smjestaj prema imovinskim zakonima.